

tracht ziekte voor te wenden om geheel andere redenen dan de man in vrijheid: soms is het, gelijk de Amerikaansche gevangenisarts G. F. LYDSTON zegt, een verlangen naar welwillende bejegening of naar een afwisseling in het geestdoodende gevangenisleven, soms luiheid; soms de zucht om, bij gebrek aan den borrel, althans medicijnen te drinken. En sommige „lijntrekkers” lijden aan geestesstoornissen en ondergaan, alleen uit lust in het buitengewone, zelfs operaties. De chronische lijntrekker ziet niet op tegen braakmiddelen of disciplinaire celstraf, waarmede hij zijn hebbelijkheid moet boeter. Zóó wordt het voor den dokter soms zeer lastig en gevaarlijk, daar men maar niet iederen voorgewenden zieke kan toegeven, maar in enkele gevallen ernstige aandoeningen voor bedrog kunnen worden aangezien. LYDSTON heeft dit er op gevonden, dat hij de van lijntrekkerij verdachten eerst op het uur van het middagmaal bezoekt. Dat hielp steeds. De geur van de soep kon niemand weêrstaan (*Medical Record*).

EERE-AANKLACHT WEGENS DIENSTEN VERRICHT VOOR EEN NORMAAL TARIEF. — Men herinnert zich, dat in 1908 een strijd was ontstaan tusschen de levensverzekeringsmaatschappijen en het Leipziger Verband, en dat dit toen een verhoogd tarief, een zoogen. strijdtarief had ingevoerd, een maatregel, die in dit tijdschrift geen instemming heeft gevonden. Een arts, geen lid van het Leipziger Verband, heeft toen keuringen verricht voor het gewone tarief. Het eeregerecht hadden daarvoor 100 mark boete opgelegd, maar het Pruisische eeregerechtshof sprak hem in hooger beroep vrij. Niets verplichtte hem, de besluiten van het Leipziger Verband op te volgen. Het honorarium, waarvoor hij werkte was niet onwaardig, en in de praktijk zijner collega's had hij zich niet gedrongen, daar geen hunner bereid was, tegen een behoorlijk tarief het werk te verrichten (*Münch. med. Wochenschr.*)

PINKHOF.

INGEZONDEN.

GEDWONGEN PLAATSING VAN KRANKZINNIGEN IN GESTICHTEN.

In het maandblad „*Ziekenhuis n°. 10*” komt voor een „Rapport der commissie in zake het in bewaring stellen van lijdens aan acute psychosen”. Hierin wordt o. a. de aandacht gevestigd op misstanden in de verpleging van krankzinnigen ten gevolge van onwil van gemeentebesturen om krankzinnigen in een gesticht te doen opnemen, wegens de hooge verpleegkosten. Ernstige dingen waren daarvan het gevolg: zelfmoord, verstoring van de openbare orde, ernstige mishandeling, opgesloten zijn achter ijzer traliewerk enz. Gaarne zou ik er de aandacht op willen vestigen, dat, waar deze wantoestanden het gevolg zijn van onwil den patiënt in een gesticht te doen opnemen, toch nog wel een middel gevonden kan worden om te trachten verandering te krijgen. De gemeentebesturen zijn nl. in dezen niet oppermachtig. Wanneer wij de wet opslaan tot regeling van het staatstoezicht op de krankzinnigen vinden wij in art. 5: „De inspecteur bevindende, dat een krankzinnige buiten

een krankzinnigengesticht wordt verwaarloosd, geeft daarvan onverwijld kennis aan den officier van justitie na een vergeefsche poging om verbetering in de behandeling van den krankzinnige te verkrijgen". Dit artikel is van verre strekking en krachtens artikel 13 van dezelfde wet is de officier van justitie bevoegd bij schriftelijk requisitoir machtiging tot plaatsing in een gesticht te verzoeken aan den president van de rechtbank. De opneming in een gesticht heeft in zulke gevallen dus plaats buiten familie en gemeentebestuur om. De geneesheer kan dus in gevallen van verwaarloozing van krankzinnigen de opneming in een gesticht bevorderen door van die verwaarloozing kennis te geven aan den inspecteur van het staatstoezicht op de krankzinniger.

Scheveningen 23 Oct. 1911.

J. W. LE NOBEL.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz.

Centraal laboratorium voor de volksgezondheid.

Volgens art. 14 van het Koninklijk besluit van 7 Juli 1909, waarbij de regelen werden vastgesteld voor den dienst in het Centraal Laboratorium ten behoeve van het staatstoezicht op de volksgezondheid, is de directeur van dat laboratorium gehouden jaarlijks vóór 1 Juli een verslag over het afgelopen dienstjaar aan den minister van binnenlandsche zaken te zenden. Aan deze verplichting is nu voor de eerste maal door den directeur, dr. CH. H. ALI COHEN, voldaan en is een verslag samengesteld van de verrichtingen van het Centraal Laboratorium gedurende het tijdvak 2 Mei tot 31 December 1910. Zooals men weet, werd het laboratorium op den 2den Mei 1910 geopend. Het verslag bevat allereerst een opgave van het personeel, vervolgens het bovengenoemde Koninklijke besluit en dan nog een aantal regelingen met betrekking tot onderzoekingen door den centralen gezondheidsraad verzocht en van onderzoekingen door hoofdinspecteurs en inspecteurs verzocht. Daarna wordt opgesomd het materiaal voor verzameling en verzending van stoffen, die men ter onderzoek mocht wenschen in te zenden; dit materiaal is aan de hoofdinspecteurs en de geneeskundige inspecteurs in depot gegeven alsook bij de quarantaine-geneesheeren. Dit materiaal heeft betrekking op het verzamelen van stoffen bij *typhus*, *cholera*, *dysenterie*, *diphtherie*; voor onderzoek op *tuberkelbacillen*, mikroskopisch onderzoek van bloed of andere stoffen en eindelijk het benodigde tot het nemen van watermonsters; ook de formulieren in te vullen bij het in te zenden materiaal zijn afgedrukt. Het aantal stoffen of voorwerpen, waarvan onderzoek werd gevraagd, bedroeg 2805; aan alle aanvragen om onderzoek kon worden voldaan. In 1273 monsters ontlasting werd naar *cholera*vibrionen gezocht; éénmaal werden zij gevonden; achttienmaal betrof het onderzoek ontlasting van personen van cholera verdacht; de 1255 overige monsters waren afkomstig van de gezonde bemanningen van 72 schepen, die